

V Bruselu dne 20. ledna 2010
JURM(2010) 4/PO

**PŘEDSEDOVI A ČLENŮM
SOUDNÍHO DVORA EVROPSKÉ UNIE**

Písemné vyjádření

které podle článku 23 Protokolu o Statutu Soudního dvora Evropské unie podává

Evropská komise

zastupovaná panem Hannesem Krämerem a panem Petrem Ondrůškem, členy její právní služby, jednajícími jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování kancelář pana Antonia Aresu, též člena její právní služby, Centre Wagner, Kirchberg, Lucemburk,

ve věci C – 393/09

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžných otázkách na základě článku 234 Smlouvy o ES, podaná usnesením Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 16. září 2009 v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. ledna 2008 níže uvedeným žalobcem ve věci

Bezpečnostní softwarová asociace – Svaz softwarové ochrany,
Trávníčkova 1765, Praha 5

- žalobce -

proti

Ministerstvo kultury,
Maltézské náměstí 471/1, Praha 1

- žalovaný -

které se týkají výkladu čl. 1 odst. 2 Směrnice Rady č. 91/250/EHS ze dne 14. května 1991 o právní ochraně počítačových programů a čl. 3 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti.

Komise si dovoluje k podaným předběžným otázkám předložit Soudnímu dvoru následující vyjádření.

I. SKUTKOVÝ STAV

1. Průběh a obsah sporu, v jehož rámci byly předběžné otázky vzneseny, je možné pro potřeby jejich zodpovězení shrnout následujícím způsobem.

a) Řízení před orgány České republiky

2. Žalobce, Bezpečnostní softwarová asociace – Svaz softwarové ochrany, podal¹ dne 9. dubna 2001 u žalovaného, Ministerstva kultury, žádost podle § 98 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy majetkových autorských práv k počítačovým programům. Rozsah těchto práv vymezil žalobce ve svém podání ze dne 12. června 2001.
3. Žalovaný výše uvedenou žádost rozhodnutím ze dne 20. července 2001 zamítl, proti čemuž podal žalobce dne 6. 8. 2001 rozklad k ministru kultury. Tento rozklad byl dne 31. října 2001 zamítnut a původní rozhodnutí žalovaného potvrzeno. Toto rozhodnutí ministra kultury žalobce napadl žalobou k Vrchnímu soudu v Praze, od kterého byla dle platných předpisů věc postoupena Nejvyššímu správnímu soudu. Tento soud následně jak rozhodnutí ministra kultury, tak původní rozhodnutí žalovaného, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu žalovaný vydal dne 14. dubna 2004 nové rozhodnutí, kterým žádost žalobce opětovně zamítl. Ministr kultury však rozhodnutím ze dne 22. července 2004 k rozkladu žalobce toto nové rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Dne 27. ledna 2005 tedy vydal žalovaný nové rozhodnutí, kterým žádost žalobce opět zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět rozklad, který ministr kultury rozhodnutím ze dne 6. června 2005 zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil. Toto rozhodnutí

¹ Podání bylo učiněno ještě pod předchozím názvem žalobce.

ministra kultury žalobce napadl u Městského soudu v Praze, který však dal zapravdu žalovanému. Žalobce tedy napadl tento rozsudek Městského soudu včasnou kasační stížností k Nejvyššímu správnímu soudu, který vznesl k Soudnímu dvoru předběžné otázky, které jsou předmětem tohoto řízení.

b) Předmět sporu, který vyústil ve vznesené předběžné otázky

4. Pro předkládané předběžné otázky je významné, že jeden z hlavních důvodů žalovaného pro jeho rozhodnutí ze dne 27. ledna 2005 byl argument, že autorský zákon chrání pouze strojový a zdrojový kód počítačového programu, a nikoliv výsledek zobrazení počítačového programu na obrazovce počítače (označované též jako komunikační rozhraní či uživatelské rozhraní či tzv. „*look and feel*“), přičemž na uživatelské rozhraní se uplatňuje toliko ochrana proti nekalé soutěži.
5. To žalobce napadl ve své výše uvedené žalobě u Městského soudu. Dle informací poskytnutých předkládajícím soudem měl žalobce v této žalobě za to, že definice počítačového programu zakotvená v § 2 odst. 2 autorského zákona se vztahuje i na uživatelské rozhraní a že počítačový program je vnímatelný ve dvou rovinách: (1) ve zdrojovém či strojovém kódu; a (2) ve způsobu komunikace (komunikační rozhraní). Počítačový program je dle žalobce chráněn jako dílo literární (viz § 65 autorského zákona), nicméně se jedná toliko o právní fikci (neboť počítačový program je autorským dílem *sui generis*), a proto nelze chránit pouze zdrojový či strojový kód počítačového programu. Podle žalobce, ať je počítačový program vnímán v jakémkoliv ztvárnění, je vždy v takovém ztvárnění chráněn. Žalobce před Městským soudem také nesouhlasil s kritériem funkcionality počítačových programů zastávaným žalovaným. Podle tohoto výkladu počítačový program slouží primárně jiným funkcím a vysílání výsledku počítačového programu zobrazeného na monitoru nelze považovat za formu distribuce počítačového programu, neboť uživatel-spotřebitel nedostal kopii počítačového programu v podobě umožňující využití funkce, pro kterou byl program určen. Podle žalobce naopak není podstatná funkce či účel anebo význam díla, ale duševní proces tvorby a naplnění znaků autorskoprávní kvality výsledku tohoto procesu.
6. Městský soud dal za pravdu žalovanému. Dle tohoto soudu je klíčový způsob vyjádření počítačového programu jako autorského díla - tvůrčího duševního výtvoru, přičemž možnost vnímání díla veřejností není chráněna. Chráněny jsou toliko tvůrčí výsledky autora vyjádřené ve hmotné podobě, a tou je zdrojový či strojový kód.

7. Městský soud poukázal v této souvislosti i na čl. 10 odst. 1 Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (sjednané a podepsané dne 15. dubna 1994 v Marrakeši a publikované pod č. 191/1995 Sb.),² podle něhož „*počítačové programy, ať již ve zdrojovém kódu nebo strojovém kódu, budou chráněny jako díla literární ...*“, z čehož dle názoru tohoto soudu plyne, že tato mezinárodní smlouva za vyjádření díla v jeho literární období považuje jeho vyjádření ve zdrojovém či strojovém kódu.
8. Městský soud v této souvislosti rovněž poukázal na směrnici 91/250/EHS a uvedl, že sedmému bodu jejího odůvodnění ve spojení čl. 1 odst. 2 je třeba rozumět tak, že podstatou a funkcí počítačového programu je jeho určení ke komunikaci a spolupráci s ostatními prvky počítačového systému, nicméně autorskoprávní ochraně podléhá vyjádření počítačového programu jakožto výsledku tvůrčí činnosti, tj. jeho zdrojový či strojový kód.
9. Prostřednictvím kasační stížnosti žalobce pak otázka, v jakém rozsahu je počítačový program možné považovat za autorské dílo, a zda dochází k jeho užití také při jeho prezentaci uživateli zobrazením prostřednictvím uživatelských obrazovek (stanovisko žalobce), anebo je užití limitováno pouze na zdrojový či strojový kód (dle stanoviska žalovaného), vstala i před Nejvyšším správním soudem. Před tímto soudem žalobce také tvrdí, že provozovatelé televizního vysílání zpřístupňují ve vysílání ve vzrůstající míře počítačové programy, resp. zpřístupňují uživatelské zobrazení těchto programů. Žalovaný (a také rozsudek Městského soudu) však uvádějí, že v tom případě zobrazení uživatelského rozhraní není vyjádřením počítačového programu.

II. PŘEDBĚŽNÉ OTÁZKY

10. V rámci výše popsaného řízení Nejvyšší správní soud v Brně rozhodl usnesením ze dne 16. září 2009 předložit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„ 1. Je třeba čl. 1 odst. 2 směrnice Rady 91/250/EHS ze dne 14. května 1991 o právní ochraně počítačových programů vykládat tak, že pro účely autorskoprávní

² Dohoda je známa též pod zkratkou TRIPS.

ochrany počítačového programu jakožto autorského díla podle uvedené směrnice se 'vyjádřením počítačového programu v jakékoliv formě' rozumí také grafické uživatelské rozhraní počítačového programu nebo jeho část?

2. V případě kladné odpovědi na první otázku, představuje televizní vysílání, jímž je veřejnosti umožněno smyslové vnímání grafického uživatelského rozhraní počítačového programu nebo jeho části, ovšem bez možnosti tento program aktivně ovládat, sdělování autorského díla nebo jeho části veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti? "

III. PRÁVNÍ STAV

Právo Evropské unie

11. V následujících odstavcích Komise poukazuje na ta ustanovení práva Evropské unie, která jsou dle jejího názoru relevantní pro zodpovězení předběžných otázek uvedených v části II.

12. Sedmý bod odůvodnění Směrnice Rady č. 91/250/EHS ze dne 14. května 1991 o právní ochraně počítačových programů (dále jen „Směrnice 91/250/EHS“) zní:

vzhledem k tomu, že pro účely této směrnice se "počítačovým programem" rozumí programy v jakékoliv formě, včetně těch, které jsou součástí technického vybavení (hardware); že tento výraz zahrnuje rovněž přípravné koncepční práce vedoucí k vytvoření počítačového programu za podmínky, že povaha těchto prací v pozdější etapě umožní vytvoření počítačového programu

13. Desátý a jedenáctý bod odůvodnění Směrnice 91/250/EHS zní:

vzhledem k tomu, že počítačový program je určen ke komunikaci a spolupráci s ostatními prvky počítačového systému a s uživateli; že za tímto účelem je nezbytné logické a případně i fyzické propojení a interakce umožňující náležité fungování veškerých prvků programového a technického vybavení s jiným programovým a technickým vybavením i s uživateli

vzhledem k tomu, že části programu, které toto vzájemné propojení a interakci mezi jednotlivými prvky programového a technického vybavení umožňují, jsou obecně nazývány "rozhraní"

14. Čl. 1 odst. 2 Směrnice 91/250/EHS zní:

Ochrana podle této směrnice se vztahuje na vyjádření počítačového programu v jakékoliv formě. Myšlenky a zásady, na kterých je založen kterýkoliv z prvků počítačového programu včetně myšlenek a zásad, na kterých je založeno jeho rozhraní, nejsou chráněny autorským právem podle této směrnice.

15. Čl. 3 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (dále jen „Směrnice 2001/29/ES“) zní:

Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

Právo České republiky

16. Pokud se týče českého práva, je vhodné uvést také některá dotčená ustanovení autorského zákona. V této souvislosti se též jeví se vhodné poukázat na skutečnost, že předkládající soud uvádí, že ustanovení tohoto zákona, která se týkají ochrany počítačových programů, byla vložena do tohoto zákona za účelem transpozice Směrnice 91/250/EHS. Dle názoru předkládajícího soudu je zřejmé, že text § 2 odst. 2 a § 65 odst. 1 a 2 autorského zákona v zásadě odpovídá textu čl. 1 odst. 1 až 3 Směrnice 91/250/EHS.

17. § 2 odst. 1, věta první, autorského zákona zní:

Předmětem práva autorského je dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasné, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam (dále jen „dílo“).

18. § 2 odst. 2, věta první, autorského zákona zní:

Za dílo se považuje též počítačový program, je-li původní v tom smyslu, že je autorovým vlastním duševním výtvorem.

19. § 65, nazvaný „Obecná ustanovení“ a uvedený těsně pod nadpisem části nazvané „Počítačové programy“, autorského zákona zní:

(1) Počítačový program, bez ohledu na formu jeho vyjádření, včetně přípravných koncepčních materiálů, je chráněn jako dílo literární.

(2) Myšlenky a principy, na nichž je založen jakýkoli prvek počítačového programu, včetně těch, které jsou podkladem jeho propojení s jiným programem, nejsou podle tohoto zákona chráněny.

IV. VYJÁDŘENÍ K PŘEDBĚŽNÝM OTÁZKÁM

Otázka první

20. Pro přehlednost rozdělila Komise svoje vyjádření k první předběžné otázce do následujících částí:

a) Počítačový program, jeho definice a vyjádření

21. Dle názoru Komise Směrnice 91/250/EHS sama o sobě neobsahuje skutečnou definici pojmu „počítačový program“. To platí např. i pro čl. 1, odst. 1, druhou větu směrnice či sedmý bod jejího odůvodnění, protože ani tato ustanovení pojem počítačového programu nedefinují. Tato ustanovení pouze rozšiřují obsah tohoto – jinak nedefinovaného – pojmu i na přípravný koncepční materiál.
22. Světová organizace duševního vlastnictví (WIPO) však vymezuje pojem „počítačový program“ a ve svých *Vzorových ustanoveních týkajících se ochrany počítačových programů*³ ho definuje jako „*set of instructions capable, when incorporated in a machine readable medium, of causing a machine having information processing capabilities to indicate, perform or achieve a particular function, task or result*“. To lze přeložit jako „*soubor příkazů, které jsou schopny, když jsou obsaženy v strojově-čitelném médiu, řídit stroj zpracovávající informace tak, aby provedl určitou funkci, vyjádřil určitý výsledek, či vykonal určitý úkol*.“ Jak bude i dále ještě blíže vysvětleno, z této definice tedy vyplývá, že grafické uživatelské rozhraní není samo o sobě počítačovým programem či jeho součástí.
23. Počítačový program, tedy výše uvedený *soubor příkazů*, je možné vyjádřit ve více formách, zejména ve formě zdrojového a strojového kódu. Zdrojový kód (v angl. terminologii „*source code*“) je vypracováván programátory a je tedy srozumitelný veřejnosti, která disponuje dostatečnými technickými znalostmi. Zdrojový kód je psán v programovacím jazyku, jako např. COBOL, BASIC, FORTRAN nebo EDL.

³ V anglickém originálu „Model Provisions on the Protection of Computer Programs“. Komise v tomto ohledu čerpá z dokumentu WIPO dostupného v době přípravy tohoto vyjádření na internetové adrese:

24. Poté, co je program napsán ve zdrojovém kódu, je přeložen, resp. kompilován, do strojového kódu (v angl. terminologii „*object code*“). Strojový kód je binární kód, skládající se ze sledu 0 a 1. Strojový kód je vyjádřením programu které umožňuje, aby byl program porozuměn a vykonán počítačem. Program ve strojovém kódu však není vyjádřením, kterému by mohli stejně plně porozumět lidé, byť by to byli lidé s odbornými technickými znalostmi (za tím účelem by strojový kód musel být znovu dekompilován).
25. V každé z výše uvedených forem, tj. jak ve zdrojovém tak strojovém kódu, je tedy počítačový program *souborem příkazů či instrukcí počítači* (v souladu s definicí WIPO). Jako takový je tedy počítačový program v obou výše uvedených formách chráněn ve smyslu čl. 1 odst. 2 Směrnice 91/250/EHS.
26. Otázka ochrany jiných elementů než jsou právě kopie zdrojového či strojového kódu je však problematičtější a Komise se jí věnuje v následujících částech.

b) Grafické uživatelské rozhraní

27. Grafické uživatelské rozhraní je rozhraním, kterým jsou informace přenášeny uživateli prostřednictvím obrazovky počítače za účelem umožnit tomuto uživateli interakci s počítačovým programem prostřednictvím jednotlivých periferních prvků příslušenství počítače (klávesnice, myš či např. dotyková obrazovka - „touchscreen“).
28. Rozhraní může dokonce být samo o sobě počítačovým programem, a to v podobě určité série linií kódů či instrukcí pro počítač (tedy jako strojový kód). To je ostatně vyjádřeno i v jedenáctém bodu odůvodnění Směrnice 91/250/EHS, který uvádí, že „*části programu, které ... vzájemné propojení a interakci mezi jednotlivými prvky programového a technického vybavení umožňují, jsou obecně nazývány 'rozhraní'*“.
29. Grafické uživatelské rozhraní, tak jak je zobrazeno na obrazovce počítače, je však pouhým výsledkem programu provedeného počítačem, nikoli oním „souborem příkazů“ uvedených shora v definici WIPO. Různé počítačové programy mohou po

jejich spuštění a provedení počítačem vygenerovat takřka stejné nebo dokonce identické rozhraní.

30. Dle názoru Komise tak Směrnice 91/250/EHS žádným způsobem nechrání grafické uživatelské rozhraní, coby pouhý výsledek operací počítačového programu (souboru příkazů).

c) Směrnice 2001/29/ES

31. Ačkoli formálně se předkládající národní soud zaměřil ve své první předložené předběžné otázce na výklad čl. 1 odst. 2 Směrnice 91/250/EHS, tato situace nebrání Soudnímu dvoru poskytnout předkládajícímu soudu výklad všech těch prvků evropského práva, které mu mohou umožnit rozhodnout ve věci samé, i když tyto prvky nebyly zmíněny v předkládané předběžné otázce.⁴
32. Pokud vezmeme v úvahu druhou předběžnou otázku vznesenou předkládajícím soudem, zdá se, že předkládající soud se ve své první otázce v zásadě ptá, zda grafické uživatelské rozhraní představuje „dílo“ ve smyslu čl. 3 Směrnice 2001/29/ES.
33. Z rozsudku Soudního dvora ve věci C-5/08 *Infopaq International*⁵ v této souvislosti vyplývá, že pojem „dílo“ ve smyslu čl. 3 Směrnice 2001/29/ES zahrnuje jakýkoli „*předmět, který je původní v tom smyslu, že je autorovým vlastním duševním výtvozem*“.⁶ Ačkoli Soudní dvůr uvedl toto vymezení ve vztahu k čl. 2 této směrnice, je zřejmé, že se jedná o horizontální a autonomní definici, která se aplikuje na pojem díla ve smyslu této směrnice.
34. Je tedy zřejmé, že grafické uživatelské rozhraní může být chráněným dílem, a to za předpokladu, že je možné ho kvalifikovat jako vlastní duševní výtvor člověka. To je

⁴ Rozsudek Soudního dvora ze dne 26. dubna 2007, *Alevizos*, Sběrka soudních rozhodnutí 2007, s. 3505, bod 64 (a judikatura tam citovaná).

⁵ Rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 2009, *Infopaq International*, dosud nepublikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí.

⁶ Bod 37 rozsudku. Lze uvést i francouzský text tohoto vymezení: „*un objet qui est original en ce sens qu'il est une création intellectuelle propre à son auteur*“.

však otázka, která je na posouzení předkládajícího soudu. Ten by přitom měl vzít v úvahu také následující hlediska.

35. Za prvé, není důležité, že rozhraní samo je vytvořeno prostřednictvím počítačového programu, neboť počítačový program je v tomto případě pouze nástrojem pro akt, který se pak sám o sobě může kvalifikovat jako vlastní duševní výtvar člověka.
36. Za druhé, z fenomenologického hlediska grafická uživatelská rozhraní zahrnují různé verbální prvky (i když z povahy věci velmi krátké, např. jednotlivá slova vyjadřující příkazy v příkazových oknech) a neverbální prvky (např. tzv. „scroll-down“ menu, kurzory, příkazové ikony) uspořádané či konfigurované na obrazovce určitým způsobem. Tyto prvky mohou být teoreticky chráněny samy o sobě či dohromady v jejich specifickém uspořádání, resp. konfiguraci. Přitom je však třeba vzít v úvahu rozsah, ve kterém jsou takové prvky, anebo jejich uspořádání či konfigurace, skutečně hodny ochrany a do jaké míry jsou tyto prvky či jejich uspořádání pouze podmíněny neboli předurčeny funkcí, kterou vykonávají.
37. Podíváme-li se na grafické uživatelské rozhraní právě jako, jak bylo uvedeno výše, svého druhu nástroj umožňující uživateli vlastní interakci s počítačovým programem, vidíme, že funkční zaměření obvyklých prvků rozhraní (jako např. standardní menu, kurzor či obvyklá řada desktopových ikon), jejichž prostřednictvím uživatel vykonává různé činnosti (jako např. otevírání souboru, vytisknutí souboru či formátování dokumentu) a ovládá tak program, je ve své podstatě podobné jiným známým rozhraním, které také umožňující svým uživatelům ovládat různé stroje či přístroje (např. přístrojová deska auta, rychloměr či jiné rozhraní s ukazateli). I když tak některá grafická uživatelská rozhraní teoreticky mohou, vzhledem k nějakému specifickému originálnímu uspořádání jednotlivých prvků, požít ochrany, jiná mohou být zcela určena pouze technickou funkcí, kterou vykonávají (nebo nenaplní kritérium originality).
38. Komise zde tedy poukazuje na princip, který je znám v oblasti ochrany děl užitého umění („works of applied art“) ve smyslu čl. 2 odst. 7 Bernské úmluvy.⁷ Například Nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech

⁷ Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl (Paříž, 24. července 1971) ve znění z 28. září 1979.

Společenství⁸ uvádí, že „(P)rávo k (průmyslovému) vzoru se nevztahuje na vzhledové znaky výrobku, které jsou podmíněny jejich technickou funkcí.“⁹ Je-li tedy i ochrana průmyslového vzoru vyloučena pro prvky, které jsou podmíněny, resp. předurčeny jejich technickou funkcí, tím spíše je tento princip aplikovatelný v oblasti autorskoprávní ochrany, neboť účinnější ochrana (autorským právem) se neuplatní tam, kde je vyloučena méně účinná ochrana (jako průmyslový vzor).

39. S ohledem na právě uvedené lze také zmínit, že ochrana grafického uživatelského rozhraní by tedy též musela splňovat přísnější kritéria než například ta vyžadovaná pro ochranu průmyslového vzoru (jako novost a individuální povaha¹⁰).
40. Lze tedy shrnout, že grafické uživatelské rozhraní není vyjádřením počítačového programu ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice Rady 91/250/EHS ze dne 14. května 1991 o právní ochraně počítačových programů. Pokud však konkrétní grafické uživatelské rozhraní představuje vlastní duševní výtvar člověka, je chráněno jako dílo ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti.

Otázka druhá

41. Komise je názoru, že v případě, že by předkládající soud dospěl k závěru, že nějaké konkrétní grafické uživatelské rozhraní představuje vlastní duševní výtvar člověka který je chráněným dílem ve smyslu Směrnice 2001/29/ES, bylo by jeho televizní vysílání (byť vnímáno pasivně bez možnosti prostřednictvím tohoto rozhraní aktivně ovlivnit sám počítačový program jež toto rozhraní generuje) sdělováním díla ve smyslu čl. 3 odst. 1 této směrnice.

⁸ Úř. věst. L 3, 5.1.2002, s. 142.

⁹ Čl. 8, odst. 1, tohoto nařízení.

¹⁰ Viz čl. 5 a 6 Nařízení Rady (ES) č. 6/2002.

V. ZÁVĚR

42. Z výše uvedených důvodů si Komise dovoluje navrhnout Soudnímu dvoru, aby na předložené předběžné otázky odpověděl následujícím způsobem:

Otázka první

Grafické uživatelské rozhraní není vyjádřením počítačového programu ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice Rady 91/250/EHS ze dne 14. května 1991 o právní ochraně počítačových programů. Pokud však konkrétní grafické uživatelské rozhraní představuje vlastní duševní výtvar člověka, je chráněno jako dílo ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti.

Otázka druhá

Pokud by předkládající soud dospěl k závěru, že nějaké konkrétní grafické uživatelské rozhraní představuje výtvar vlastní lidské duševní činnosti, který je chráněným dílem ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti, je jeho televizní vysílání (byť vnímáno pasivně bez možnosti prostřednictvím tohoto rozhraní program aktivně ovlivnit) sdělováním díla ve smyslu čl. 3 odst. 1 této směrnice.

Hannes Krämer

Petr Ondrůšek

zmocněnci Komise